
Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 13/6(138), 85-86

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Następnie na propozycję Prezesa dra Godlewskiego Plenum postanowiło wprowadzić na miejsce zmarłego adw. Ludwika Szczerbińskiego jako członka Komisji Rewizyjnej NRA — dotychczasowego zastępcę adw. Alojzego Jeziorskiego.

W wolnych wnioskach adw. Czeszejko poinformował, że w związku z 25-leciem Polski Ludowej Prezydium NRA przy współudziale czynników społecznych i politycznych organizuje w dn. 19 lipca 1969 r. uroczystą akademię, podczas której wręczone zostaną odznaczenia państwowe nadane adwokatom przez Radę Państwa. Mówca zaapelował o liczny udział adwokatów w tej akademii.

Na tym obrady zakończono.

B. Uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej

ISTOTNYM WARUNKIEM PRZYZNANIA POMOCY FINANSOWEJ PRZEWI-DZIANEJ W PKT 24 INSTRUKCJI W SPRAWIE ZARZĄDZANIA I ROZLICZANIA CFSAA („PALESTRA” NR 1/68 — wkładka) JEST FAKTYCZNE PRZENIESIENIE SIĘ I ZAMIESZKANIE NA STAŁE APLIKANTA W WYZNACZONEJ MU SIEDZIBIE.

(uchwała Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 17 kwietnia 1969 r.)

Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania apl. adw. S.O. od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 28 lutego 1969 r. odmawiającej przyznania kosztów przeniesienia i pożyczki,

postanowiło:

zaskarżoną uchwałę uchylić i sprawę przekazać Radzie adwokackiej w A do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Apl. adw. S.O., stały mieszkaniec Warszawy, po ukończeniu tam Wydziału Prawa Uniwersytetu Warszawskiego i odbyciu w Warszawie aplikacji sądowej, złożył do Rady Adwokackiej w Warszawie wniosek o przyjęcie go na aplikację adwokacką. Rada Adwokacka w Warszawie uchwałą z 4.IV.1968 r. nie uwzględniła wniosku wobec braku wolnych etatów aplikanckich.

W dniu 17.X.1968 r. apl. adw. S.O. zgłosił do Rady Adwokackiej w A prośbę o przyjęcie na aplikację w Izbie wojewódzkiej w A, zaznaczając zarazem, że „po odbyciu aplikacji adwokackiej chciałby pracować w zespole adwokackim w woj. A”. Uchwałą z 15.XI.1968 r. Rada Adwokacka w A wpisała go na listę aplikantów i skierowała do Zespołu Adwokackiego w B.

W dniu 24.I.1969 r. apl. adw. S.O. zgłosił się w powyższym Zespole do odbycia aplikacji, a w dn. 17.II.1969 r. złożył prośbę o przyznanie mu zwrotu kosztów przeniesienia z Warszawy oraz pożyczki, przewidzianych w pkt 24 instrukcji w sprawie zarządzania i rozliczania CFSAA („Palestra” nr 1/66 — wkładka).

Rada Adwokacka w A uchwałą z 28.II.1969 r. odmówiła uwzględnienia tej prośby na tej podstawie, że pomoc finansowa w powyższej instrukcji „ma miejsce tylko w razie przeniesienia siedziby”, w rozważanym zaś wypadku nie za-

chodzi fakt przeniesienia siedziby, gdyż apl. adw. O. przed przyjęciem na aplikację nie miał w ogóle siedziby.

Rozpatrując sprawę na skutek odwołania apl. adw. S.O. od powyższej uchwały, Prezydium NRA zważyło, co następuje:

Rada Adwokacka w A błędnie interpretuje właściwy w rozważanej sprawie pkt 24 cyt. instrukcji. Przepis ten — w przeciwieństwie do pkt 19, który się odnosi do egzaminowanych aplikantów — nie uzależnia wcale przewidzianej tam pomocy finansowej od przeniesienia się aplikanta z innej izby. Omawiany przepis — jak na to wskazuje tytuł działu, w którym jest zamieszczony — odnosi się od obrania siedziby przez aplikanta. Zastosowanie tego przepisu uwarunkowane jest tylko uzyskaniem (a nie przeniesieniem) przez aplikanta na jego wniosek siedziby „poza izbą swego zamieszkania” w jednej z izb odczuwających brak aplikantów (do izb takich należy również Izba w A).

Nie jest zatem wymagane, jak to błędnie przyjęła zaskarżona uchwała, przeniesienie siedziby, a tylko obranie siedziby w izbie odczuwającej brak aplikantów, nie będącej zarazem izbą dotychczasowego miejsca zamieszkania.

Poza wyraźnym tekstem samego przepisu omawianego pkt 24 instrukcji, za powyższym jego rozumieniem przemawia również *ratio legis*, polegająca na przyciągnięciu młodych kandydatów na adwokatów na teren pozbawiony dostatecznej pomocy prawnej dla ludności, przy czym nie jest rzeczą istotną, czy kandydaci byli już przedtem wpisani w innej izbie, czy też zdecydowali się od razu na obranie siedziby w izbie odczuwającej brak aplikantów, opuszczając zarazem swoje dotychczasowe zamieszkanie. Istotnym warunkiem przyznania pomocy finansowej przewidzianej w pkt 24 instrukcji w sprawie zarządzania i rozliczania CFSAA („Palestra” nr 1/66 — wkładka) jest faktyczne przeniesienie się i zamieszkanie na stałe aplikanta w wyznaczonej mu siedzibie.

Skoro zaskarżona uchwała oparta została na błędnym zastosowaniu przepisów, należało ją uchylić, zlecając jednocześnie Radzie Adwokackiej w A ponowne rozpoznanie sprawy zgodnie z powyższymi wyjaśnieniami.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO **W SPRAWACH ADWOKACKICH**

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dnia 3 lutego 1969 r.

RAD 22/68

Z faktu należenia do adwokatury, która współdziała z sądami i innymi organami państwowymi w ochronie porządku prawnego Polski Ludowej,

wyplywa dla adwokata szczególny obowiązek przestrzegania przepisów prawnych w taki sposób, by jego zachowanie się także w życiu prywatnym było